

HALİL YENİ

Zamansız
Ölümler Ülkesi

telgrāfhane
yayınları

İçindekiler

Unutmamaktan Başka Silahımız Yok Bu Kavgada.....	13
Zamansız Ölümler Ülkesinde Bir Gün.....	17
1. Bölüm Zamansız Ölümler Ülkesinde Anneler	21
“Oğlumun Kemiklerini Verin, Bir Mezarı Olsun İstiyorum” (Berfo Kırbayır)	22
“Artık Binlerce Oğlum Var Benim” (Sayfi Sarısülük)	26
“İlk Anneleri Öldürün ki Evlatları İçin Ağlamasınlar” (Fadime Ayvalıtaş).....	29
“Siz Benim Annemi Öldürdünüz” (Taybet İnan).....	33
2. Bölüm Zamansız Ölümler Ülkesinde Haziran	37
Ekmeğe ve Özgürlüğe Aç (Haziran Direnişi)	38
“Artık Yalnızca Ruhumla Yanınızdayım” (Ali İsmail Korkmaz)	42
Ayağa Kalk (Berkin Elvan Komada)	45
“Düşlerimizde Özgür Dünya” (Ali İsmail Korkmaz ve Adalet)	47

“Vicdanım Şeref Dolu Yüreğim Delikanlı” (Ahmet Atakan) ...	50
“Direndim, Yeri Geldi Düştüm Ben” (Hasan Ferit Gedik)	52
Aramızdasın (Berkin Elvan)	56
12 Eylül’den 31 Mayıs’a “İleri Demokrasi” Ne Tarafıta?	58
3. Bölüm Zamansız Ölümler Ülkesinde Çocuklar	61
İbrahim, Yusuf, Hüseyin, Mahir, Deniz, Sen, Ben, Hepimiz	62
“Astım Hastasıyım Biber Gazı Sıkmayın” (Çayan Birben)	65
“Utanması Gereken Ben Değilim ki” (T.T.).....	68
“Hindik Mabû” (Mazlum Aksu).....	71
12 Yaş 13 Kurşun (Uğur Kaymaz).....	73
Gözyaşı Armağan Ediyor Bize Yine Tarih (Suruç Katliamı) ..	75
Ölüm Yazıldı Ömür Defterimize Durmadan (Ankara Katliamı).....	78
“Çocuk Yaparsam Okula Göndermezler ki Beni” (Dokuztaş)	81
Alışmayacağız Barışmayacağız (Güvenpark Katliamı)	85
4. Bölüm Zamansız Ölümler Ülkesinde Mahpuslar	89
Hapiste Unutulan İnsan Duydunuz mu? (Tahir Canan).....	90
Türkiye’nin Nelson Mandela’sı (Hasan Gülbahar)	93
Herhangi Birinin Hikâyesi	96

5. Bölüm Zamansız Ölümler Ülkesinde Emekçiler.....	99
“Sosyalizm Daha Son Sözüünü Söylemedi ki!” (Şoför İdris)....	100
“Sizin Öğretmeniniz Oruç Tutmadığı İçin Öldürüldü mü?” (Hüseyin Cebe)	104
“Su Haktır Satılamaz” (Metin Lokumcu)	107
“Çizmelerimi Çıkarayım mı?” (Soma Maden Katliamı).....	110
“Oğlum Yüzme Bilmezdi” (Ermenek Maden Katliamı).....	114
“Çocuklarım Hasta” (İşçi Semih).....	117
“Siz Söyleyin O Vali’ye, Anarşist Oğlum Öldü” (Halil Serkan Öz)	119
“İşçinin Emekçinin Bayramı” (1 Mayıs).....	122
6. Bölüm Zamansız Ölümler Ülkesinde Biz	125

HALİL YENİ

1986 yılında İzmit'te doğdu. Orta ve lise öğrenimini Gebze'de tamamladı. 2005 yılında Kocaeli Üniversitesi'nden, 2008 yılında Anadolu Üniversitesi'nden mezun oldu.

17 yaşından bugüne eşitliğin, özgürlüğün ve kardeşliğin mücadelesini verdi. Mücadele içerisinde yaşadıklarını yazdı. Şiirleştirdi. 2014 yılında "Fırtına Rüzgâr İçinde" adlı ilk şiir kitabı yayımlandı.

Emekten yana gazete ve internet haber portallarında sanat sayfası editörlüğü, gönüllü muhabirlik ve köşe yazarlığı yaptı. Yazdığı bazı yazılar tiyatroya uyarlandı, oyunlaştırıldı.

Artvinli olan ve Kocaeli'de yaşayan Halil Yeni, "9-6 yollarında" bir emekçi. İstanbul Tuzla'da bir fabrikada çalışıyor. Şiir yazıyor. Gönüllü muhabirlik ve yazarlık dayanışmasına devam ediyor.

*Yüreğimizin toplu mezarlarında usulca yatanlara,
Hikâyesini yazamadığım binlerce güzel insana,
Terör saldırılarında kaybettiğimiz,
ömrü zaten acılarla geçmiş halkımıza,
Zamansız ölümler ülkesine
Ve dünyanın tüm çiçeklerine
armağan...*

UNUTMAMAKTAN BAŞKA SİLAHIMIZ YOK BU KAVGADA...

*“yoktu yok
verecek hiçbir Őeyleri yoktu yüreklerinden başka
ve barıŐın demir kapılarında sıkılmıŐ yumrukları
topraĐı sürer gibi demiri dver gibi dövüŐtüler
düŐtüler bir gün yine kalkmak için ayağa...”*

Hasan Hüseyin Korkmazgil

Büyük, süslü sözleri alıp koyalım bir kenara.

İnsanlık tarihi, bir yerde ‘iyi’ ile ‘kötü’nn savaŐı.

Kim iyi, kim kötü peki, kim karar verecek buna?

Kim ki, yaşamdan, yaŐamaktan yana, insandan, canlılardan, doğadan, doğruluktan, dürüstlükten, emekten, eŐitlikten, hakça blŐmekten, daha geniŐ insan yığınları için daha güzel günleri dŐlemekten, bunun için ortaya atılıp kavgaya atmekten yana...

Kim ki, ‘bir mezar taŐı gibi suskun’ köŐesine çekilip, mutlu mesut yaŐamak varken, ‘onlar’ kadar güçlü olmadığını bilmesine rağmen, kalbinin, vicdanının sesine kulak verip, insana yakıŐır Őekilde dikiliyorsa ‘onlar’ın karşısına...

Kim ki, haklının, güçsüzün, ezilenin, hor görülenin, sömürülenin yanında yalınkılıç koşuyorsa mücadeleye, yani teslim olmuyorsa dünyanın kirli düzenine, sonunu bile bile; o 'iyi'...

Ve kim ki, bu kara düzen böyle devam etsin diye, cebim biraz daha fazla dolsun, hükmüm biraz daha fazla sürsün diye sığınır karanlığın gölgesine...

Kendi ve kendi gibilerin çıkarını üzerinde tutar insanın, yaşamın, canlıların, doğanın...

Bu uğurda kırar geçer nicelerini; o 'kötü'...

Ve bu dünya öyle bir dünya ki, kötüler hep daha güçlü, kötüler hep daha çok, kötüler hep acımasız.

Ve iyiler, her gün biraz daha eksilerek, yine de umutla ve ruhunun tam orta yerinde hissederek gelecek güzel günlere harç taşımanın sorumluluğunu...

Ve hiç izin vermeden yüreğin soğumasına...

Yüreği soğutmamak önemli çünkü.

Kalbindeki ateş bir kez sönerse, kötülerden farkı kalmaz iyilerin. O ateştir, acısı her gün yeniden ayağa kaldırır insanı. O acıdır, hatırası kamçılar durur sorumluluk bilincimizi. O hatıradır, unutursak geri adım atmış oluruz insanlığımızdan.

Halil Yeni, bu kitapta tam da bunu söylüyor:

Bileceğiz, göreceğiz, tanıklık edeceğiz ve unutmayacağız...

Ne ömrünün en güzel yıllarında kötülüğün karşısına dikildi diye yaşam hakkı elinden alınanları, ne karanlık ve yalnız zindanlarda hayatlarından çalınanları, ne de sırf daha güzel günler istediği için kolu kanadı kırılmışları, unutmayacağız.

Onların hikâyesi, bizim eksilen yanımız, bilenen direncimiz ve hesapları sorulmadığı her gün omuzlarımızda biraz daha ağırlaşan sorumluluğumuzdur.

Unutursak onları, işte o gün en büyük yenilgiyi alırız 'iyi'
ile 'kötü'nün savaşında...

Bu büyük tarihsel kavgada, hakkımız yok buna...

O yüzden, kalbinizle okuyun bu kitabı, yeri orasıdır...

Taylan Özbay

ZAMANSIZ ÖLÜMLER ÜLKESİNDE BİR GÜN...

Minibüs, istediği yerde yolcu alıp sadece durakta yolcu indiriyor; kaptan, bol keseden havalı kornasını basıp ağır ağır ilerliyordu. Ağrıyan başımı minibüsün camına dayamış, yorgun bedenimi, bir çuval gibi koltuğa atmış, evime gidiyordum. Ticari işletmelerin olduğu bir caddede yanan kırmızı ışıkta durmuştuk ki hareketsiz hâlimi bir iğne batarcasına hareketlendirip havalandıran, aklıma bir çivi gibi çakılan ve beni derin, depderin bir çukurun içine atan kapkara bir haberle yüz yüze geldim. Elektronik eşya satan mağazanın içindeki televizyon ekranında, onun, yerde yatan cansız bedenini gördüm. Evet, bu oydu. Mağaza camının önüne dizilmiş boy boy onlarca televizyonun içinde aynı kanal ve her birinde aynı haber vardı: “Hrant Dink, uğradığı silahlı saldırı sonrası öldürüldü.”

17 Ocak 2007 tarihiydi. *“Ermeni olduğum için, hayatımda birçok ayrımcılık yaşadım. Bunlardan biri de askerlik yaparken oldu. Devremdeki tüm arkadaşlarıma yemin töreninden sonra, erbaş rütbesi taktılar ve bir tek beni ayırıp er olarak bıraktılar. İki çocuk sahibi koca bir adamdım, umursamamam gerekiyordu belki. Amma velakin fena koymuştu bu ayrımcılık. Tören sonrasında herkes ailesiyle mutluluğunu paylaşıırken, teneke barakanın arkasında tek başıma saatlerce ağladım. Elimde tuttuğum anahtarı, ağladığım du-*

yulmasın diye oluklu tenekeden barakaya sürtüyordum yürürken. Bir o yana, bir bu yana yürüdüm, yürüdüm ve ağladım..." diyen Hrant, yoktu artık.

Hrant'ın ölümü, beni bir caddenin kırmızı ışığında durdurmuş, bir mağaza içindeki onlarca televizyon ekranında yakalamıştı. Yeşil ışık yandı. Şoför gaza bastı. Minibüs yola devam etti. Bedenim araçta eve doğru ilerledi. Ruhum düğmeye basıp: "Durakta inecek var kaptan!" dedi. Aklımsa Şişli'de Agos gazetesinin önündeydi.

2007'nin Ocak ayı, sanki büyük felaketlerin habercisiydi. Ölümür durmadan artarak devam etti. Ölüm ve acının en kanlı tarihi yazıldı. Çok sayıda iş cinayetleri, kadın cinayetleri, çocuk katliamları, doğa katliamları, hayvan katliamları, infazlar, toplu katliamlar, LGBT cinayetleri yaşandı. Gezi'den Soma'ya, Özgecan'dan Nuh Köklü'ye, Ermenek'ten Sur'a, Reyhanlı'dan Ankara'ya kadar, bu kitaba sığdıramayacağım daha birçok katliam, peş peşe gerçekleşti. Geride çok büyük acılar ve korkular bıraktı. Geride yarım yaşanmış hayatlar bıraktı. Ve tüm bu acılar yaşanırken, sorumlu kişiler, katliamlar karşısında "Fıtrat" dedi. "Kader" dedi. "Orada ne işleri vardı" dedi... Yandaş basın ve yayın kuruluşları ise, katliamlara ve ölümlere karşı tepki gösteren yaşam savunucularını "provokatör", "terörist", "çapulcu" olarak yansıtmak istedi. Ve tüm bunlar olurken ölümleri ve acıları meşrulaştırmaya çalışan AKP iktidarı eliyle "resmî" bir tarih yazılmak istendi.

Bu kitap, şiddete uğramış insanların "gayriresmî" tarihini anlatmak amacıyla hazırlandı.

Bu kitabı hazırladım, çünkü haber karalamaya başladığım günden beri, ölümden daha beter, yaşamdan daha kıymetli, yazılacak bir şey bulamadım. Bu ülke, çok büyük acılardan

geçti. Zalimin zulmü, geçmişten günümüze halkların hep ensesindeydi. Elbet ki bu kitaba daha yüzlerce yaşanmış insan hikâyesi eklenebilirdi. Fakat hak verirsiniz ki yaşanan her bir acıyı ve ölümü yazmak imkânsız. Ben bu nedenle, daha önce haberini yaptığım insanların, daha sonra, “öyküsünü de yazsam nasıl olur?” düşüncesiyle yola çıktım ve kitaptaki insan, olay sınırlamam, birkaç yazı dışında bu yönde gerçekleşti.

Haberleri öyküleştirmeye, 2015 yılının Eylül ayında başladım ve yazmayı 2016 yılının Temmuz ayında bitirdim. Çünkü acı ve ölüm bitmedi. Aksine, katlanarak devam etti. Elim yazmaya varmadı. Gücüm de yetmedi.

Kitabı yazmaya başladığım ilk günden son güne kadar, kitap fikrimi destekleyen, yazı düzenlemelerimi gönüllü üstlenen, öneri, eleştiri ve katkılarıyla değerli düşüncelerini benden esirgemeyen ve dizgisinden baskısına kadar kitabın yayımlanmasına emek veren tüm dostlarıma teşekkür ediyorum.

Elinizde tuttuğunuz kitap, somut olanla soyut olanı harmanlamaya kalkıştı. Yaşanmış olayları bir miktar öyküleştirmeye çalıştı. Acının içini deşip, son damlasına kadar akıtma-ya uğraştı. Öfkenin canını yakıp, tüm hıncıyla haykırmasına çabaladı. Umudun ve direncin yol arkadaşlığını yapıp, ona yoldaşlık etmek için yayımlandı.

Elinizde tuttuğunuz bu kitap, ajitasyon değil, bir borç defteridir. Yazılmasının asıl sebebi, yaşanan katliam ve acıların unutulmaması ve hesabının sorulması içindir. Elbet bugünleri, mücadele tarihinin cesur ve yürekli insanları hep hatırlayacaktır. Ve son sözü tarih defterine yine onlar yazacaktır.